

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

KRISTAN HIGGINS

cel
mai
potrivit
bărbat

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER



Trei ani și jumătate mai târziu

Faith Holland lăasă binoclul, ridică clipboardul și bifă o căsuță din lista ei. „Locuiește singur.“ Clint spusese asta, iar la verificarea antecedentelor descoperise doar numele lui pe contractul de închiriere, dar nimeni nu putea fi suficient de precaut. Ea luă un Red Bull și bătu cu degetele în volanul mașinii colegei ei de apartament.

Cândva, un astfel de scenariu i s-ar fi părut ridicol. Dar ținând cont de trecutul ei romantic, un pic de muncă pe teren era ceva inteligent. Munca pe teren te scutea de timp pierdut, jenă, furie și inimă frântă. Să zicem, de exemplu, că bărbatul era gay, lucru care se întâmplase nu doar cu Jeremy, ci și cu Rafael Santos și cu Fred Beeker. În apărarea lui Rafe, el nu știuse că Faith credea că ei ieșeau; el doar crezuse că petreceau timp împreună. Mai târziu în acea lună, hotărâtă să continue să încerce, Faith îi făcuse avansuri ciudate lui Fred, care locuia pe strada pe care stăteau ea și Liza, doar ca el să se replezie îngrozit și să-i explice delicat că și lui îi plăceau bărbații. Întâmplător, îl cuplase cu Rafael, iar de atunci cei doi erau împreună, deci măcar cineva avusese parte de fericire până la adânci bătrâneți.

Să fie gay nu era singura problemă. Brandon, pe care-l cunoscuse la o petrecere, păruse foarte promițător până la a doua lor întâlnire, când lui îi sunase telefonul.

– Trebuie să răspund, este dealerul meu, zisese el fără griji.

Când Faith ceruse clarificări – doar nu se referise la dealer de droguri, nu-i așa? –, el răspunsese afirmativ. La ce credea ea că se referise? Și păruse confuz când Faith plecase în grabă.

Da, binoclul era de modă veche. Dar, dacă ar fi folosit binoclul pentru Rafe, ar fi văzut superbe perdele din mătase de la ferestrele lui și posterul de 1,80 cu Barbra Streisand. Dacă l-ar fi urmărit pe Brandon, ar fi putut să vadă că se întâlnea cu oameni dezagreabili în mașini după ce-și dăduseră flash-uri cu farurile.

De când se mutase în San Francisco, încercase să se întâlnească cu alți doi tipi. Unul nu obișnuia să se spele – din nou, ceva ce ar fi putut să afle dacă îl urmărea. Celălalt îi trăsese clapa.

De la asta pornise urmărirea.

Faith oftă și-și frecă ochii. Dacă asta nu funcționa, Clint avea să fie ultimul ei atac pentru o vreme, pentru că începea să obosească. Nopti târzii, ochi obosiți din cauza folosirii binoclului, greață de la prea multă cafea... Era obositor.

Dar Clint putea să merite efortul. Hetero, angajat, fără cazier, fără condus sub influența alcoolului, cea mai rară dintre specii în domeniul fantasticului. Poate că asta avea să fie o povestioară frumoasă la nunta lor. Aproape că și-l imagina pe Clint spunând:

– De unde să știu eu că exact în acel moment Faith era parcată în fața casei mele, bând Red Bull și încalcând legea...

Pe Clint îl cunoscuse la muncă – fusese angajată să amenajeze un mic parc public în Presidio; Clint era proprietarul companiei de amenajări peisagistice. Lucraseră bine împreună; fusese punctual, și oamenii lui lucraseră repede și meticolos. De asemenea, lui Clint îi plăcuse de Blue, golden retrieverul lui Faith – și ce era mai atrăgător decât un tip care se punea în genunchi și se lăsa lins pe față de câinele tău? Blue părea să-l placă, dar avea tendința să placă orice creatură în viață, fiind genul de câine care ar fi călărit piciorul unui criminal în serie. Parcul fusese terminat în urmă cu două săptămâni și, chiar după ceremonie, Clint o invitase în oraș. Ea acceptase, apoi se dusesse acasă și se apucase de treabă. Bătrânul Google nu menționa vreo soție – sau vreun soț. Există o mențiune despre căsătoria dintre un Clinton Bundt din Owens,

Nebraska, dar în urmă cu zece ani. Și Clint Bundt al ei: a) părea prea tânăr să fi fost însurat în urmă cu zece ani; b) era din Seattle. Pagina lui de Facebook era doar de serviciu. Deși menționa unele chestii sociale – „Am fost la Oma pe Strada 19; grozave chiftele din cartofi!“ –, în nici una dintre postările din ultimele șase luni nu era menționată vreo soție.

La prima întâlnire, Faith aranjase ca Fred și Rafael să-l vadă, din moment ce radarul ei gay clar nu îi era una dintre abilități. Se întâlnise cu Clint într-o marți seară să bea ceva, iar băieții apăruseră la bar, făcuseră testul loviturii de rechin cu Clint, apoi se duseseră la o masă. „Nu e gay“, îi trimisese Rafael prin SMS, iar Fred îl susținuse cu „Hetero“.

La a doua întâlnire – prânzul într-o după-amiază de vineri –, Clint se dovedise a fi fermecător și interesat în timp ce ea îi povestea despre familia ei, că era cea mai mică dintre cei patru frați, despre Goggy și Pops, bunicii ei, cât de dor îi era de tatăl ei. Clint, la rândul lui, îi povestise despre fosta logodnică; Faith își ținuse propria poveste pentru ea.

La a treia întâlnire – cina într-o miercuri, după filosofia „fă-l să aștepte ca să-i măsoari nivelul de interes“ –, se întâlnise cu Clint la un bar drăguț în apropierea portului, și el din nou îndeplinesc toate criteriile – îi ținuse scaunul, o complimentase fără prea multe detalii – „Ce rochie drăguță“, descoperise ea, nu dădea semnale de alarmă, spre deosebire de „Pantofii ăia sunt Badgley Mischka, Dumnezeu, cât îmi plac!“ O mângâiasc pe dosul palmei și se tot uitase la sânii ei, deci totul era bine. Când Clint o întrebase dacă o putea conduce acasă, ceea ce desigur era un cod pentru sex, ea îl amânase.

Clint mijise ochii, de parcă îi acceptase provocarea.

– Te sun. Ești liberă weekendul ăsta?

Încă un test trecut. „Disponibil în weekenduri.“ Faith avusese o tresărire, nu mersese la a patra întâlnire de la 18 ani.

– Cred că sunt liberă vineri, murmurase ea.

Stăteau pe marginea trotuarului, așteptând un taxi în timp ce turiștii intrau în magazinele cu suveniruri pentru a cumpăra hano-mce, fiindcă fuseseră păcăliți că august în San Francisco însemna

vară. Clint se aplecase și o sărutase, iar Faith îi permise. Fusese un sărut bun. Foarte priceput. Se gândise că exista un potențial în acel sărut. Apoi taxiul apăruse din întunericul faimoasei ceti, și Clint își fluturase din mână.

Așa că, în pregătirea celei de-a patra întâlniri – care era posibil să fie *acea* întâlnire, când ea se culca în sfârșit cu altcineva în afară de Jeremy –, iat-o parcată în fața apartamentului lui, cu binoclul spre ferestre. Părea că el se uita la un meci.

Era momentul să-și sune sora.

– Trece de probă, zise Faith în loc de salut.

– Ai o problemă, dragă, zise Pru. Deschide-ți inima și toate prostiile astea. Jeremy a fost cu secole în urmă.

– Asta nu are legătură cu Jeremy, zise Faith, ignorând răspunsul pufnit. Dar îmi fac ceva griji din pricina numelui. Clint Bundt. Este aspru. Clint Eastwood, da, merge. Dar la oricine altcineva. Clint și Faith. Faith și Clint. Faith Bundt.

Era mai puțin plăcut decât, oh, să zicem, *Faith și Jeremy* sau *Jeremy și Faith*. Nu că s-ar fi agățat de trecut sau ceva de genul ăsta.

– Mie mi se pare în regulă, zise Pru.

– Da, tu ești Prudence Vanderbeek.

– Și? zise amabilă Pru, mestecând în urechea lui Faith.

– Clint și Faith Bundt. Nu sună... bine.

– Atunci desparte-te de el. Sau du-l la tribunal și obligă-l să-și schimbe numele de familie. Uite, trebuie să închid. E ora de culcare pentru noi, ăștia de la țară.

– Bine. Îmbrățișează copiii din partea mea, zise Faith. Spune-i lui Abby că îi voi trimite linkul ăla cu pantofii de care m-a întrebat. Și spune-i lui Ned că este în continuare iepurașul meu, chiar dacă teoretic este un adult.

– Ned! urlă sora ei. Faith zice că încă ești iepurașul ei.

– Grozav, se auzi vocea nepotului.

– Trebuie să închid, puștoaico, zise Pru. Hei, vii acasă la strânsul recoltei?

– Cred că da. O vreme n-am alt montaj.

Deși Faith câștiga decent ca peisagist, mare parte din munca ei era făcută pe calculator. Prezența ei era necesară doar în ultima

parte a proiectului. În plus, culesul strugurilor de la Blue Heron merita o vizită acasă.

– Grozav! zise Pru. Ascultă, las-o mai moale cu tipul, distrează-te! Vorbim data viitoare, te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Faith mai luă o gură de Red Bull. Pru avea dreptate. Sora ei mai mare era într-un mariaj fericit de douăzeci și trei de ani până la urmă. Cine altcineva să-i dea sfaturi în dragoste? Dacă pe Honor, cealaltă soră a ei, nu o sunai din spital, îți pierdeai timpul. Jack era fratele lor și deci era inutil în astfel de chestiuni. Și tata... Ei bine, tata încă era în doliu după mama, care murise de nouăsprezece ani.

Acea vinovăție era mult prea familiară.

– Putem să facem asta, își zise Faith, schimbând subiectul gândurilor ei. Putem să ne îndrăgostim din nou.

Era cu siguranță o opțiune mai bună decât ca Jeremy Lyon să fie prima și singura ei iubire.

Își zări fața în oglinda retrovizoare, *acea* notă de nedumerire și *acea* tristețe pe care le simțea mereu când se gândea la Jeremy.

– Naiba să te ia, Levi, șopti ea. N-ai putut să-ți ții gura închisă, nu-i așa?

Două seri mai târziu, Faith începea să creadă că Clint Bundt merita cele zece minute în plus cât se epilase pe picioare și cele șase de care avusese nevoie ca să intre în niște chiloți din microfibră de la Slim-Nation cumpărați luna trecută de la QVC. (Speranța. Mereu eternă.) Clint alesese un restaurant de lux thailandez cu un bazin de pești koi la intrare, felinare din mătase roșii făcând ca încăperea să fie învăluită de o lumină măgulitoare. Se nșezară într-un separeu în formă de U, foarte intim, se gândi Faith. Era așa de romantic. De asemenea, mâncare era *chiar* bună, ca să nu mai menționeze minunatul vin chardonnay Russian River.

Ochii lui Clint continuau să se uite la decolteul ei.

– Îmi pare rău, zise el, dar pari bună de mâncat. Zâmbi ca un băiat obraznic, și Faith simți ceva furnicături prin părțile feminine. Trebuie să-ți spun, continuă el, că prima dată când te-am văzut, m-am simțit de parcă am fost lovit în cap cu o scândură.

–Serios? Ce dragut, zise Faith, luând o înghițitură de vin.

Din câte își amintea ea, fusese îmbrăcată cu niște blugi murdari, cizme de lucru și era udă până la piele. Muta niște plante în ploaie, încercând să-l liniștească pe consilierul local, pe care îl îngrijora scurgerea apei din parc (care nu existase; ea era un arhitect peisagist cu diplomă, mersi frumos).

–Nu eram sigur că puteam să vorbesc, zise Clint. Probabil m-am făcut de râs.

Se uită timid la ea, de parcă recunoștea că fusese fulgerat de dragoste.

Și când te gândești că ea nici nu observase că el fusese... Ei bine, fusese *fascinat* de ea. Așa mergeau lucrurile, corect? Iubirea apărea când nu erai atent, cu excepția milioanelor care-și găsiseră perechea pe Match.com. Dar, hei, suna bine!

Veni chelnerul și le luă farfuriile, aducând cafeaua, frișcă și zahăr.

–Ați văzut ceva să vă placă în meniul cu deserturi? întrebă el zâmbind.

Pentru că, serios, *erau* un cuplu adorabil.

–Ce zici de crema de zahăr ars cu mango? întrebă Clint. Nu știu dacă o să supraviețuiesc văzându-te mâncând-o, dar ce mod mai bun de a muri?

Alo! Furnicături de 6.8 pe scara Richter.

–Crema de zahăr ars sună grozav, zise Faith, iar chelnerul plecă repede.

Clint veni mai aproape, punându-și brațul în jurul umerilor lui Faith.

–Arăți uimitor în rochia asta, murmură el, coborând cu un deget pe linia gâtului ei. Care sunt șansele să te scot din ea mai târziu?

O sărută pe lateralul gâtului.

Oh, se topi! Încă un sărut.

–Șansele cresc, zise ea.

–Chiar îmi place de tine, Faith, șopti el, adulmecându-i urechea, transmitându-i fiori pe acea parte.

–Și mie îmi place de tine, zise ea și se uită în frumoșii lui ochi căprui.

Degetul lui alunecă mai jos, și ea simți cum i se încălzi pielea și cum se umplu de pete – fără îndoială, blestemul roșcatelor. La naiba! Întoarse fața și-l sărută delicat, dulce, lent pe buze.

–Îmi pare rău să vă întrerup, porumbeilor, zise chelnerul. Nu mă băgați în seamă.

Puse desertul pe masă cu un zâmbet cunoscător.

–Asta!

Lătratul îi făcu pe toți trei să se sperie. Clint îi lovi paharul cu cotul și vinul se vărsă pe fața de masă.

–La dracu! zise Clint, îndepărtându-se de ea.

–Nu-ți face griji, spuse Faith. Eu pătesc mereu din astea.

Clint nu se uita la vin.

În fața separeului lor se afla o femeie cu un băiețel frumos atârnat de mâinile ei în timp ce îl ținea în fața ei.

–Asta ignoră el din cauza ta, parașuto!

Faith se uită în spatele ei ca să vadă parașuta, dar nu era decât peretele. Se uită iarăși la femeie, care era cam de vârsta ei și foarte draguță – blondă cu obraji roșii de furie.

–Vorbești... cu mine? întrebă ea.

–Da, cu tine vorbesc, parașuto! Asta pierde când bea și mănâncă cu *tine*. Pe fiul nostru! Copilul nostru!

Zdruncină copilul ca să demonstreze.

–Hei, nu mai zgâlțâi copilul! zise Faith.

–Nu vorbi cu mine, parașuto!

–Mami, lasă-mă jos! îi ceru copilul.

Femeia se supuse, punându-și mâinile în șoldurile slabe. Chelnerul surprinse privirea lui Faith și făcu o grimasă. Probabil că era gay și deci aliatul ei.

Faith închise gura.

–Dar eu nu... Clint, tu ești căsătorit?

Clint ridicase mâinile ca în semn de predare.

–Iubito, nu te supăra, îi zise el femeii. Este doar cineva cu care lucrez...

—Oh, Dumnezeuule, ești căsătorit! zise Faith. De unde ești? Ești din Nebraska?

—Da, sunt, parașuto!

—Clint! țipă Faith. Neno... Își aminti de copil, care se uita serios la ea, apoi luă cremă de zahăr ars pe un deget și i-l băgă în gură. Îmi pare așa de rău, zise Faith către doamna Clint Bundt — măcar Faith nu avea să-i poarte numele de familie.

Copilul scuipea desertul și se întinse după pliculețele de zahăr.

—Eu nu știam...

—Oh, mai taci, parașuto! Cum îndrăznești să-mi seduci soțul? Cum îndrăznești?

—Eu nu seduc... nu fac nimic nimănui, bine? zise Faith, mai mult decât îngrozită că această conversație avea loc în fața unui copil mic, care părea un Hobbit, așa de drăguț era când lingea zahărul din pliculeț.

—Ești o toapă, parașuto!

—De fapt, zise încordată Faith, *soțul* tău este cel care... Din nou, copilul, își aduse aminte. Întrebă-l pe chelner! Așa e?

Da, da, avea să vină confirmarea de la prietenosul chelner.

—Hm... cine plătește în seara asta? întrebă el.

—A fost o cină de afaceri, interveni Clint. Ea s-a dat la mine, iar eu nu mă așteptam, n-am știut ce să fac. Hai să mergem acasă, iubito!

—Când zici *acasă*, bănuiesc că nu te referi la apartamentul tău de burlac din Noe Valley, nu? întrebă Faith.

Clint o ignoră.

—Salut, Finn, ce faci, amice? Ciufuli părul copilului, apoi se ridică și îi aruncă o privire tristă, demnă. Îmi pare rău, Faith, zise el mohorât. Eu sunt un bărbat fericit, căsătorit și am o familie frumoasă. Mă tem că nu vom mai putea lucra împreună.

—Nici o problemă, zise ea încordată.

—Poftim, parașuto! zise soția lui Clint. Asta primești dacă încerci să-mi destrami familia!

Puse mâinile în șolduri și răsuci piciorul spre exterior, cu expresia Angelinei Jolie cu șoldul dislocat.

—Bună, parașuto! zise băiețelul, desfăcând un alt pliculeț de zahăr.

—Bună, zise ea.

Chiar era drăguț.

—Nu vorbi cu copilul meu! zise doamna Bundt. Nu vreau să-i vorbești copilului meu cu gura ta spurcată de parașută.

—Ipocrito! murmură ea.

Clint ridică băiatul, care reuși să mai ia câteva pliculețe de zahăr.

—Dacă te mai văd lângă bărbatul meu, vei regreta, parașuto! șuieră doamna Bundt.

—Nu sunt o parașută, bine? se răsti Faith.

—Ba ești, zise soția lui arătând cu degetul spre ea.

Apoi familia Bundt îi întoarse spatele și plecă de la masă.

—Nu sunt! strigă Faith. Nu m-am culcat cu nimeni de trei ani, bine? Nu sunt o parașută!

Băiețelul flutură vesel de pe umărul tatălui său, și Faith îi răspunse fluturând din mână.

Familia Bundt plecă. Faith luă paharul de apă și bău, apoi își lipi paharul de obrazul fierbinte. Inima îi bătea așa de tare, încât îi era rău.

—Trei ani? întrebă unul dintre clienții din restaurant.

Chelnerul îi aduse nota de plată.

—Poți plăti când ești pregătită, zise el.

Grozav. Pe lângă toate astea, trebuia să plătească cina.

—Bacșișul tău ar fi fost mai mare dacă m-ai fi sprijinit, îi zise ea, căutându-și portofelul în geantă.

—Chiar arăți grozav în rochia aia, zise el.

—Prea târziu.

După ce plăti nota — „Serios, Clint, mersi că ai comandat o sticlă de vin de 75 de dolari“ —, ieși în aerul umed și rece din San Francisco și începu să meargă. Nu avea mult de mers până la apartamentul ei, nici măcar pe tocuri. Străzile din San Francisco nu se comparau cu pantele abrupte de acasă. Era ca un exercițiu fizic. Antrenamentul femeii enervate. Pasul omului corect și respins.

Aici, pe chei, era gălăgie cu peșcărușii țipând, muzica răsunând din fiecare bar și restaurant și o duzină de limbi diferite prin jurul ei.

Acasă, singurele sunete ar fi fost cele ale greierilor și țipetele familiei de bufnițe care trăia în bătrânul arțar de la marginea cimitirului. Aerul ar fi fost dulce de la mirosul strugurilor, cu note de fum de lemn, pentru că nopțile se răceau deja. De la fereastra vechiului ei dormitor, putea să vadă până la Keuka. Își petrecuse copilăria jucându-se în păduri și pe câmpuri, inspirând aerul curat din vestul New Yorkului, înotând în lacurile reci. Principalul motiv pentru care devenise arhitect peisagist fusese dragostea ei de aer liber – șansa de a vrăji oamenii să iasă din viețile lor trăite la interior și de a se bucura de natură un pic mai mult.

Poate că era momentul să se gândească serios să se mute înapoi. Până la urmă, ăsta fusese mereu planul. Să trăiască în Manningsport, să aibă o familie, să fie aproape de frații și de tatăl ei.

Clint Bundt. Căsătorit și cu un copil. Ce hemoroid! Mă rog, în curând, avea să fie acasă, lângă câinele ei. Liza probabil ieșise cu iubitul ei, minunatul Mike, așa că Faith putea să se uite la *Real Housewives* și să mănânce niște Ben & Jerry's.

De ce era așa de greu să găsești bărbatul potrivit? Faith nu credea că era prea mofturoasă; voia doar pe cineva care să nu fie gay, căsătorit, nepoliticos, imoral sau prea scund. Cineva care să se uite la ea... ei bine, cum o făcuse Jeremy. Ochii lui închiși la culoare, umezi îi spuneau că era cel mai bun lucru de care avusese parte vreodată, având mereu un zâmbet în adâncul lor. Niciodată nu se îndoise că o iubea complet.

Îi sună telefonul și-l scoase din poșetă. *Honor*.

– Hei, zise ea, simțind un junghi de alarmă, așa cum simțea mereu când o suna sora ei. Ce mai faci?

– Ai vorbit cu tata în ultima vreme? întrebă sora ei.

– Hm... da. Vorbim aproape în fiecare zi.

– Atunci bănuiesc că ai aflat despre Lorena.

Faith se întoarse pentru a evita un tip drăguț într-un tricou Derek Jeter.

– Și eu sunt fan al celor de la Yankees, spuse ea zâbind.

El se încruntă și luă mâna femeii iritate de lângă el. „Mesaj primit, amice. Dumnezeu, doar *încercam* să fiu prietenoasă!“

– Cine-i Lorena? o întrebă pe sora ei.

Honor oftă.

– Faith, poate vrei să te întorci acasă înainte să se însoare tata.

Levi Cooper, șeful Departamentului de Poliție din Manningsport, cei doi oameni și jumătate, câți erau, încerca să nu fie prea insistent. Chiar încerca. Până și cu turiștii cu picioare de plumb, cu autocolantele Red Sox și cu cei care nu luau în considerare limita de viteză. Parca mașina de poliție la vedere, cu radarul clar vizibil. „Salut, bine ai venit în Manningsport, conduci cu viteză prea mare și iată-mă pe cale să te trag pe dreapta, așa că încetinește, amice!” Orașul depindea de turiști, iar septembrie era în plin sezon pentru turism; frunzele începeau să se îngălbenească, autocarele intraseră și ieșiseră toată săptămâna din oraș și fiecare podgorie din zonă avea în desfășurare vreun eveniment special.

Dar legea era lege.

În plus, tocmai îi dăduse drumul lui Colleen O'Rourke cu o predică severă și un avertisment în timp ce ea încercase să arate că regreta.

Așa că astăzi nu avea să tolereze alt vitezoman. Pe acesta, de exemplu. 27 de kilometri peste limita de viteză legală, mai mult decât suficient. De asemenea, din afara orașului; vedea plăcuțele de închiriere de aici. Mașina era o Honda Civic de un galben dureros de luminos, mergând cu 67 de kilometri la oră într-o zonă de 40 de kilometri la oră. Dacă ar fi fost pe aici Carol Robinson și gașca ei de bătrânei veseli și forțoși? Dacă era cu bicicleta copilul Nebbin? De când era șef al Poliției din Manningsport,

nu mai avusese loc nici un accident mortal, iar Levi avea de gând ca lucrurile să rămână așa.

Mașina galbenă trecu pe lângă el fără să apese măcar pe frână. Șoferul purta o șapcă de baseball și ochelari mari de soare. Femeie. Cu un oftat, Levi porni girofarul, dădu un semnal cu sirena și ieși pe drum. Ea nu-l observă. El porni sirena din nou, și șoferița păru să-și dea seama că da, vorbea cu ea, așa că trase pe dreapta.

Luând carnetul de amenzi, Levi coborî din mașina de poliție. Serise numărul de înmatriculare, apoi se duse pe partea șoferului, unde era coborât geamul.

– Bine ai venit în Manningsport! zise el fără să zâmbească.

La dracu'!

Era Faith Holland. Un golden retriever imens scoase capul pe geam și lătră o dată, dând fericit din coadă.

– Levi, zise ea, de parcă se văzuseră săptămâna trecută la O'Rourke.

– Holland. În vizită?

– Uau! Este uimitor. Cum ai ghicit?

Se uită la ea neamuzat și așteptă un pic. Funcționă – obrazii i se înroșiră și își feri privirea.

– Deci, 67 la oră într-o zonă de 40, zise el.

– Credeam că limita e 55, zise ea.

– Am scăzut-o anul trecut.

Câinele schelălăi, așa că Levi îl mângâie, dar câinele încercă să se cațare peste capul lui Faith.

– Blue, du-te înapoi! ordonă Faith.

Blue. Corect. Același câine de acum câțiva ani.

– Ce zici de un avertisment, Levi? Am o... urgență în familie, așa că ar fi grozav dacă ai renunța la a face pe polițistul cu mine.

Îi zâmbi încordată, aproape uitându-se în ochii lui și-și dădu părul după ureche.

– Care-i urgența? zise el.

– Bunicul meu... hm... nu se simte bine. Goggy își face griji.

– Ar trebui să minți când vine vorba de chestii de genul ăsta? întrebă el.

Levi îi știa bine pe cei mai în vârstă din familia Holland, pentru că reprezentau 10% din munca lui pe o săptămână. Și dacă domnul Holland nu se simțea bine, el ar fi pariat că doamna Holland i-ar fi ales hainele de înmormântare și ar fi planificat o croazieră.

Faith oftă.

– Uite, Levi. Tocmai am venit cu zborul de noapte din San Francisco. Poți să mă lași în pace? Îmi pare rău că am depășit viteza. Bătu cu degetele în volan. Iau un avertisment. Pot să plec acum?

– Permisul și talonul, te rog.

– Văd că încă ai un băț în fund.

– Permisul și talonul și te rog să cobori din mașină.

Ea mormăi ceva în șoaptă, apoi scotoci prin torpedou. Cămașa îi ieși din blugi, dând la iveală un petic de piele delicată. Se părea că revoluția fitness trecuse pe lângă ea; dar mereu fusese un pic dolofană, asta de când și-o amintea el. Câinele profită de ocazie să scoată iarăși capul, și Levi îl scărpină după ureche.

Faith închise trântind torpedoul, îi dădu niște hârtii lui Levi și coborî din mașină, aproape lovindu-l cu portiera.

– Stai cuminte, Blue!

Nu se uită la Levi. El se uită la permisul ei, apoi la ea.

– Da, este o poză urâtă, se răsti ea. Vrei o mostră de țesut?

– Nu cred că va fi nevoie. Dar permisul este expirat. Încă o amendă.

Ea miji ochii și-și încrucișă brațele la piept. Încă avea balcoanele alea extraordinare.

– Cum a fost în Afganistan? întrebă ea, privind peste umărul lui.

– Chiar grozav. Mă gândeam să-mi iau o casă de vară acolo.

– Știi ce mă întreb eu, Levi? De ce unii oameni sunt ca niște hemoroizi? Te-ai întrebat vreodată?

– Da. Știi că este infracțiune să te opui unui polițist?

– Serios. Fascinant. Poți să bagi viteză, te rog? Vreau să-mi văd familia.

El semnă hârtia și i-o dădu. Ea o mototoli și o aruncă în mașină.

– Pot să plec acum, domnule agent?

– Acum agent-șef, zise el.

– Să-ți vadă cineva bățul ăla.

Urcă în mașină și plecă. Nici prea rapid, dar nici prea lent.

Levi o privi cum plecă, oftând. În sus spre podgoria Blue Heron, locul deținut de familia ei de când se născuse America, spre casa mare albă de pe Hill, cum se numea cartierul ei.

O știuse dintotdeauna pe Faith Holland, genul de fată care-și îmbrățișa prietenele de șase ori pe zi la școală, de parcă nu se mai văzuseră de săptămâni, nu de două ore. Îi amintea de un cățeluș care încerca să-și vrăjească posibilia proprietari la adăpost: „Plăceți-mă! Plăceți-mă! Sunt foarte drăguț!” Jessica, vechea vecină a lui Levi din parcul de rulote și din când în când iubita lui în liceu, o poreclise Prințesa Super-Drăguță, topăind mereu în hainele ei cu volănașe și culori pastelate. Iar când Faith începuse să iasă cu Jeremy, era ca și cum ar fi mâncat un castron de Lucky Charms cu un sirop atât de dulce, că te dureau dinții. Era surprins că în jurul capului ei nu zburau păsărele albastre.

Era amuzant că ea nu observase niciodată că iubitul ei era gay.

Levi știa că de-a lungul anilor ea tot venise – de Crăciun, de Ziua Recunoștinței, câte un weekend –, dar vizitele ei mereu fuseseră scurte și dulci. Nu se oprea niciodată pe la secția de poliție, deși el era prietenos cu familia ei; uneori, bunicii ei îl invitau la cină după ce-l convocau acasă și, din când în când, el bea o bere cu tatăl sau cu fratele ei la O'Rourke.

Cu toate astea, cândva, când ea plânsese până ce se deshidratase, adormise cu capul în poala lui.

Levi se întoarse la mașina lui. Avea o grămadă de lucru. N-avea sens să trăiască în trecut.

Faith ciocăni la ușa din spatele casei tatălui ei și se pregăti fericită de impact.

– Sunt acasă! strigă ea.

– Faith! Oh, iubito, în sfârșit! strigă Goggy, aflată în fruntea cavalcadei. Ai întârziat! Nu ți-am zis că luăm masa la prânz?

– Am fost puțin reținută, zise Faith, nedorind să-l menționeze pe Levi Cooper, Băț-în-Fund.

Abby, acum de 16 ani și așa de frumușică, o luă în brațe pe Faith, bolborosind complimente.